

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **EMBA TRADE s.r.o.**, IČO 247 54 790
sídlem Dvorská 232/3, 503 11 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**
sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. 1253990/17/2701-80541-607743, a ze dne 13. 6. 2017, č. j. 1328619/17/2701-80541-607743,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikovaná rozhodnutí (exekuční příkazy), kterými žalovaný vůči němu nařídil daňové exekuce. Exekučním příkazem č. j. 1253990/17/2701-80541-607743 nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatku ve výši 1 336 524 Kč a exekučním příkazem č. j. 1328619/17/2701-80541-607743 nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z

úctu k vymožení nedoplatku ve výši 1 725 315 Kč (v obou případech včetně příslušejícího úroku z prodlení a exekučních nákladů). Žalovaný zároveň exekučním příkazem č. j. 1328619/17/2701-80541-607743 přikázal podlužníkovi (poskytovateli platebních služeb Fio banka, a.s.), aby od okamžiku doručení uvedeného exekučního příkazu po dobu trvání daňové exekuce nevyplácel peněžní prostředky z blíže specifikovaných účtů dlužníka (žalobce), ani s nimi jinak nenakládal.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce konstatoval, že za zdaňovací období srpen 2015 vykázal nadměrný odpočet ve výši 1 171 141 Kč a za zdaňovací období září 2015 nadměrný odpočet ve výši 5 848 839 Kč. Žalovaný pak zahájil ve dnech 22. 10. 2015 a 24. 11. 2015 daňové kontroly na DPH za uvedená zdaňovací období, tyto nadměrné odpočty tedy nevyměřil a nevyplatil žalobci. Žalobce je však názoru, že pokud není rozhodnuto o nadměrných odpočtech, je povinností žalovaného nahlížet na ně tak, že mají posunutou splatnost. Žalovaný ale v daňovém řízení postupuje tak, jakoby nadměrné odpočty vůbec neexistovaly. Žalovaný navíc daňovou kontrolu neúměrně protahuje. Žalobce v odpovědi na výzvu žalovaného dne 8. 2. 2016 navrhl výslech 4 svědků a žalovaný teprve dne 3. 8. 2016 elektronicky podepsal vyrozumění o výslechu svědků. Tímto postupem žalovaný zatěžuje žalobce a neúčelně prodlužuje daňovou kontrolu a vrácení nadměrného odpočtu. Po dalším dokazování žalovaný dne 27. 4. 2017 vystavil výzvu, kterou požaduje prokázat, jaké kontrolní mechanismy žalobce přijal, aby se nestal účastníkem podvodu na DPH. Touto výzvou žalovaný zároveň potvrdil, že žalobce prokázal nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění.
3. Podle žalobce dosavadní průběh daňových řízení nasvědčuje toliko snaze žalovaného odeprít nárok žalobce na odpočet DPH. Žalovaný si vytvořil vlastní skutkovou verzi, která však neodpovídá provedeným důkazům. Závěry žalovaného o existenci daňového podvodu se opírají o neprokázaná fakta. Žalovaný svým jednáním nesmyslně a neúměrně zatěžuje žalobce, z jeho postupu je patrná snaha vést správu daní účelově proti žalobci a v důsledku pro žalobce likvidačně. Vystavením exekučních příkazů vznikají zbytečně další náklady pro žalobce. Ten se zároveň dostává do situace, kdy je zablokováním peněžních prostředků paralyzován provoz jeho podniku. Žalobce se přitom dostal do prodlení s platbami daní právě kvůli neoprávněně nevyplacené daňové pohledávce 7 019 980 Kč.
4. Žalobce namítl, že žalovaný vystavením napadených exekučních příkazů porušil § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť při vyžadování plnění žalobcových povinností nevolil prostředky, které by jej nejméně zatěžovaly. Žalovaný měl přihlédnout k nadměrným odpočtům vykázaným žalobcem za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015 v celkové výši 7 019 980 Kč. Pokud tak žalovaný neučinil, jeho postup byl formalistický.
5. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadených exekučních příkazů.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že DPH za zdaňovací období srpen a září 2015 nebylo s ohledem na probíhající daňovou kontrolu dosud stanoveno a nadměrné odpočty nebyly v evidenci daní předepsány. Nelze tak souhlasit s žalobcem, že předmětné nadměrné odpočty mají posunutou splatnost.

7. K námitce žalobce, podle níž neúměrně protahuje daňovou kontrolu, žalovaný uvedl, že po návrhu výsledku svědků prováděl úkony potřebné k zodpovědné formulaci otázek na svědky, tak aby výsledky byly provedeny v maximální míře podrobnosti, aby žalovaný mohl podle odpovědí svědků identifikovat případné rozpory se zjištěnou skutečností a aby mohl svědkům pokládat konkrétní doplňující otázky. Žalovaný předpokládal, že navržení svědci potvrdí dodání zboží v deklarovaném rozsahu, a proto bylo nutno prověřit jejich věrohodnost co nejpodrobnějšími otázkami. Žalovaný zároveň hodlal při výsledku postupovat tak, aby v budoucnu nevznikla potřeba dodatečného výsledku téže osoby. V této souvislosti žalovaný uvedl výčet a stručný popis všech úkonů, které učinil v rámci daňové kontroly mezi 8. 2. 2016 (datum doručení návrhu žalobce na provedení výsledku svědků) a 4. 8. 2016 (předvolání svědků k výsledku), včetně stručného shrnutí dalšího průběhu kontroly.
8. Podle žalovaného není pravdou, že by ve výzvě ze dne 27. 4. 2017 potvrdil, že žalobce prokázal nárok na odpočet daně. Naopak v uvedené výzvě odůvodnil, na základě jakých zjištění dospěl k závěru, podle něž se jedná o plnění, která jsou součástí podvodu na DPH. Žalobce si podvodného jednání svých dodavatelů mohl být vědom, a tak mu z uplatněných plnění nelze přiznat nárok na odpočet daně.
9. K námitce žalobce, podle níž byl vystavením exekučního příkazu porušen § 5 odst. 3 daňového řádu, žalovaný opětovně poukázal na skutečnost, že DPH za zdaňovací období srpen a září 2015 nebylo v době vydání předmětného exekučního příkazu dosud stanoven. Žalovaný dále konstatoval, že dne 12. 4. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění o daňovém nedoplatku, kterým byl žalobce upozorněn na následky spojené s jeho neuhrazením. Protože nedoplatky neuhradil, přistoupil žalovaný k daňové exekuci.
10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že předmětem sporu není, kdy žalovaný předejde vyměřenou daň (respektive nadměrný odpočet) do evidence daní, ale zda byl postup žalovaného v souladu se smyslem a účelem daňového řádu. Žalovaný se dle žalobce pokouší vzbudit dojem, že pokračuje v daňové kontrole, přitom ale žalobce vyzývá, aby prokázal, jaká učinil opatření, aby se nestal účastníkem podvodu na DPH. Výzva k prokázání přijetí interních kontrolních mechanismů a relevantních opatření, aby se žalobce nestal účastníkem podvodu na DPH, však nebyla předmětem daňové kontroly. Žalovaný měl daňovou kontrolu ukončit a zahájit jiné daňové řízení. Žalovaný musí vědět, že důkazní břemeno leží na jeho straně, ale snaží se vzbudit dojem, že prokazovat má žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, žalobu shledal nedůvodnou.
12. Žalobce napadl výše specifikované exekuční příkazy, kterými žalovaný nařídil daňové exekuce prodejem movitých věcí a přikázáním pohledávky z účtu.
13. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Podle odst. 2 daného ustanovení výrok exekučního příkazu obsahuje náležitosti podle § 102 odst. 1 daňového řádu a dále

vymezuje způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 téhož zákona a odkaz na exekuční titul. Tím je také předurčen okruh otázek, které je krajský soud oprávněn v nynějším řízení posuzovat.

14. Soud při přezkumu exekučního příkazu vydaného podle daňového řádu zkoumá, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, tj. zejména zda existuje vykonatelný exekuční titul a zda správce daně zvolil přiměřený způsob daňové exekuce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 – 75, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Afs 201/2016 – 31). Není tedy oprávněn posuzovat například správnost či zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena (exekučního titulu), ani zákonnost procesu, který jejímu vyměření předcházel (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2014, č. j. 22 Af 114/2012 – 43).
15. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou relevantní pro posouzení zákonnosti napadených exekučních příkazů. Žalobce nijak nezpochybnil existenci vykonatelných exekučních titulů, neuvedl nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti zvoleného způsobu daňové exekuce, nepoukázal ani na žádnou další překážku, která by vydání předmětných exekučních příkazů bránila. Žalobce pouze odkázal na nadměrné odpočty, které vykázal za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015, sám však připustil, že správce daně jeho nárok na tyto nadměrné odpočty neuznal a v době vydání exekučních příkazů probíhala daňová kontrola na DPH za uvedená zdaňovací období. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že za těchto okolností nebylo možné nahlížet na žalobcem nárokované nadměrné odpočty tak, že mají toliko „posunutou splatnost“. Pokud DPH za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015 dosud nebylo stanoveno, nemohly předmětné nadměrné odpočty být užity na úhradu žalobcových daňových nedoplatků (k jejichž vymožení byly vydány předmětné exekuční příkazy). Podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, vznikne přeplatek na dani teprve vyměřením nadměrného odpočtu. Žalovaný proto nemohl tyto nárokované nadměrné odpočty nijak zohlednit při rozhodování o nařízení daňových exekucí (vydání exekučních příkazů). Postup žalovaného nebyl formalistický, naopak odpovídal zákonem stanoveným podmínkám.
16. Z obdobných důvodů krajský soud nijak nehodnotí žalobcem uplatněná tvrzení týkající se průběhu daňové kontroly na DPH za zdaňovací období srpen a září 2015. Jestliže v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu nelze posuzovat ani zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena (exekučního titulu), tím méně lze v tomto řízení přezkoumávat postup správce daně v daňové kontrole na odlišnou daňovou povinnost. Krajský soud z těchto důvodů nepovažoval za nutné provést ani důkazy navržené žalobcem k prokázání uvedených tvrzení.
17. Žalobce se mohl ochrany svých práv domáhat v jiných řízeních. Proti (tvrzené) nečinnosti žalovaného se mohl bránit (při splnění zákonem předepsaných požadavků) podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55) dále dovozuje oprávnění daňového subjektu brojit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. proti různým aspektům daňové kontroly, ať již proti samotnému zahájení daňové kontroly, či proti jednotlivým úkonům správce daně činěným v jejím průběhu, které daňový subjekt přímo zkracují na jeho právech. Žalobce mohl eventuálně také požádat o

posečkání úhrady daně (§ 156 daňového řádu), nebo po nařízení daňové exekuce požádat o její odklad (§ 181 daňového řádu).

18. Krajskému soudu nicméně v tento moment nepřísluší hodnotit, zda by žalobce se svými tvrzeními, která uplatnil v nynější žalobě, byl v daných řízeních úspěšný. Konstatuje pouze, že v žalobě uplatněné námitky nejsou relevantní pro posouzení této věci. Nijak z nich neplyne, že by nebyly dány zákonné důvody pro vydání napadených exekučních příkazů.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. července 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu